

Голѣма лѣжа

Веднажъ единъ царъ казалъ на първитѣ си съветници:

— Който до три дена ме излѣже съ нѣкоя голѣма лѣжа, ще го награда съ две делви жѣлтици.

— Мислили, мислили съветниците, лѣгали царя, но нито единъ отъ тѣхъ не скроилъ такава лѣжа, която царьтъ да признае за умна и голѣма.

Разчуло се на длѣжъ и на ширъ по всички краища на царството. Стигнало и до ушитѣ на единъ хитъръ овчаръ, а той си рекълъ:

— Я чакай азъ да скроя лѣжа на царя, че да се чуди и мае, кой дяволъ ми е помагалъ.

Па взелъ, та натоварилъ на едно магаре две праздни царски делви и се явилъ при царя. Той, като ги видѣлъ, сепналъ се и казалъ:

— Какъвъ вѣтъръ те довѣя у моитѣ палати, овчарю? Защо ми носишъ тия праздни делви?

— Ехъ, царю честити, — рекълъ овчарьтъ — нали знаешъ?! . Преди три години си взелъ отъ тейко ми две делви жѣлтици. Той ме праща сега при тебе. Каза ми да ги напълнишъ, да му ги върнешъ. Утре въ село сватба ще дига, менъ ще жени. Пъкъ безъ пари нищо не става . . .

Царьтъ изгледалъ слисано овчара и крѣсналъ сърдито:

— Какви пари съмъ взелъ отъ баша ти? Ти умъ имашъ ли?! Де се е чуло

Фиу-у-у! . . . Камъкътъ префуча презъ рѣката и се изгуби въ тревата на другия брѣгъ. Нѣколко момчета надигнаха глави изъ високата трева, въ която се бѣха скрили. На другия брѣгъ — високъ и скалистъ — сжщо стоеха нѣколко момчета съ прашки въ ржце и натрупана грамада камъни предъ краката.

— Не се показвайте отъ тревата! — каза Бого, който бѣше главатарьтъ на долномахленци, или „турци“, както ги наричаха горномахленци, които пъкъ бѣха „българи“.

— Но ние нѣмаме камъни! — обади се едно отъ момчетата. — И сме на по-низкия брѣгъ!

— Да, но сме скрити въ тревата, тѣ не могатъ да ни видятъ! — отговори Бого.

Въ това време „българитѣ“ се съвещаваха: да преминатъ ли рѣката, или да си останатъ на мѣстото.

— Ще останемъ тукъ! — отсѣче Дого, главатарьтъ на горномахленци. — На другия брѣгъ може да ни изненадатъ изъ тревата! Пригответе камънитѣ! . . .

Отдавна дветѣ махали враждуваха. Не можеше момче отъ едната махала да отиде въ другата, безъ да се върне съ счупена глава. Мразѣха се като истински врагове! . . .

— Пропълзете да съберете камъни! — заповѣда Бого на своитѣ момчета. Въ тоя мигъ цѣлъ орлякъ камъни префучаха надъ рѣката и западаха изъ тревата около „турцитѣ“. „Българитѣ“ бѣха почнали стрелбата, въпрѣки че не виждаха своитѣ неприятели, които се криеха добре.

— Готови ли сж камънитѣ? — попита Бого.

ТЖЖНАТА ГОРА

Въ гората радостъ нѣма, безъ птички и лжчи. Цари тжга голѣма въ самотната гора. Зълъ вихърътъ ечи, на купъ листа събра и въ мрачни небосклони той съ пискъкъ ги подгони.

Гората се разплака отъ мъжа не една, зарони по клонака неспиращи сълзи, че лютата слана децата ѝ срази и въ мрачни небосклони далече ги прогони.

Г. Владимировъ

Новъ фото Базаръ

ул. Алабинска 54 въ пасажъ „Орелъ“

Промива и копира любителски снимки най-бързо и най-евтино

и видѣло царъ пари да заема! Не е било и нѣма да бжде! Това е голѣма лѣжа . . .

— Ехъ, царю честити, щомъ признавашъ, че е голѣма лѣжата, тогава дай си ми наградата.

Чакъ сега царьтъ се усѣтилъ, че е излѣганъ. И като стисналъ весело ржката на хитрия овчаръ, заповѣдалъ да му напълнятъ дветѣ праздни делви съ жѣлтици.

Враговетѣ

Разказъ отъ Кирилъ Ст. Русевъ

Готови.

— Полека минете задъ върбитѣ и пригответе прашкитѣ!

Внимателно „турцитѣ“ се скриха задъ дебелиятъ върби, които растѣха покрай рѣката, и сложиха камъни въ прашкитѣ.

— Нѣма да хвърляме, докато не ударятъ нѣкого отъ нашитѣ! — заповѣда Бого.

Още не бѣше свършилъ думитѣ си, и едно отъ момчетата му извика: единъ камъкъ го бѣ ударилъ въ гърба, когато пълзѣше изъ тревата.

— Хвърляйте!

Веднага прашкитѣ се завъртѣха, и ято камъни полетѣ къмъ скалитѣ. „Българитѣ“ не очакваха това и не бѣха се скрили. Нѣколко души пострадаха отъ камънитѣ на „турцитѣ“. Дого се ядоса много.

— Хвърляйте всички, да ги изтрепаме!

Момчетата се завъртѣха единъ-два пжти за по-голѣма сила и отпуснаха прашкитѣ. Камънитѣ пакъ засвиствѣха.

Единъ отъ „българитѣ“, обаче, се бѣше засилилъ много, подхлъзна се по скалата, на която стоеше, и полетѣ подиръ камъка си право въ рѣката. Точно долу имаше дълбокъ водовъртежъ. Момчето не знаеше да плува и почна да се дави. Изпищѣ нѣколко пжти, но никой отъ другаритѣ му не посмѣ да се хвърли въ водовъртежа.

— Дръжъ се още малко! — извика въ тоя мигъ Бого, главатарьтъ на „турцитѣ“. Бързо свали ризата си и скочи въ рѣката. Съ силни махания заплува

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

Ганчо Луданчо — весели случки отъ Александъръ Спасовъ, стр. 28, цена 10 лв.

Александъръ Спасовъ е талантливъ детски писател и дългогодишенъ редакторъ на детското списание „Свѣтулка“. Миналата година той издаде доста книжки съ детски разкази. Тѣ сж: „Ганчо Луданчо“, „Пирински легенди“, „Балканско чедо“, „Чудниятъ дѣдо“, „Магията“ и „Зозо“.

Въ книжкитѣ „Балканско чедо“ и „Пирински легенди“ разказва своитѣ впечатления отъ пжтуванията си изъ Балкана и Пиринъ планина, като въ втората книжка предава легендитѣ за разни мѣста, които е научилъ презъ пжтуването си. Въ книжката „Магията“ сж напечатани два разказа „Магията“ и „Иманяри“. И въ двата разказа се разказватъ случки изъ суевѣрията на простия народъ. А въ книжкитѣ „Чудниятъ дѣдо“ и „Зозо“ сж разказани случки изъ живота на малкитѣ ученици.

Последната и най-интересна книжка, обаче, е „Ганчо Луданчо“. Въ нея Александъръ Спасовъ преразказва многобройнитѣ лудории на палавеца Ганчо. Тукъ е разказано какъ Ганчо Луданчо си изпаша отъ пчелитѣ, какъ си отрѣзва ухото съ бръснача на татко си, какъ се изгаря съ горещата вода отъ каната, какъ го ухапва страшното куче и много, много лудории на Ганчо. Но минали години. Ганчо престаналъ да лудува. Хората забравили прѣкорьтъ Луданчо. Станалъ ученикъ и всички почнали да му викатъ Ганчо Първанчо. Ганчо станалъ ученикъ добъръ, послушенъ и трудолюбивъ.

Всички книжки сж изпѣстрени съ хубави рисунки отъ художника Дим. Тодоровъ — Жарава.

Вас. Александровъ

къмъ водовъртежа. Следъ мигъ бѣше тамъ. Хвана давящото се момче за косата и го дигна надъ водата. Поиска да го пригърне презъ кръста, за да го изнесе, но бързитѣ вълни го повлѣкоха надолу и за малко не потъна. Каточе ли нѣщо го дърпаше отъ дъното за краката. Бого напрегна здравитѣ си ржце, но момчето, което бѣше изгубило съзнание, тежеше много, водата се въртѣше дяволски бързо! Предъ очитѣ му се замѣркаха зелени кржгове. Още малко и той щѣше де полети къмъ дъното. Въ тоя мигъ Дого, главатарьтъ на „българитѣ“, хвърли бързо ризата си и скочи въ водата. И той бѣше добъръ плувецъ. Бързо стигна до давящитѣ се. Подкрепи Бого съ ржка и най-после, съ общи усилия, извадиха момчето на брѣга — „турския“ брѣгъ. Веднага „турцитѣ“ се натрупаха около падналото въ безсъзнание момче и му наведоха главата, за да изтече погълнатата вода. Разтриха му гърдитѣ, и следъ мигъ то отвори очи. Въ това време всички „българи“ бѣха преминали на отсания брѣгъ и се бѣха натрупали около спасеното момче.

Щомъ то отвори очи, Бого и Дого се погледнаха и нѣкакъ смутено се усмигнаха. После Бого се приближи до неприятелския главатарь:

— Нѣма да се биемъ вече!

— Нѣма! — каза и Дого.

— Ура-а-а! — викнаха всички момчета, и „българи“ и „турци“, и се разцѣлуваха.

Следъ единъ мигъ между върбитѣ се понесе весела детска пѣсень. Пѣха новитѣ приятели! . . .

Четете в. „Барабанче“